

Antonín Martin – Návrat do Lórienu

Tenký pramínek tiše zurčel potemnělou kotlinou.

Jindy mu Paní Galadriel ráda naslouchala. Nechávala se uklidňovat bezstarostností, s níž vyražel na svou dlouhou pouť, a často upadala do příjemného spánku. Dnes však v jeho hlase slyšela cosi podivného. Jako by se jeho píseň proměnila z veselé v tesknou, ze zdravé v chorou.

Povzdechla si a nabrala vodu do stříbrného džbánu. Okamžik zaváhala, potom ji nalila do mělké stříbrné nádržky usazené na nízkém podstavci v podobě rozvětveného stromu a dýchlá na ni.

Odvrátila se. Cosi jí říkalo, že se nemá podívat. Ještě ne. Zatím nebyla připravena na hrůzy, které jí Zrcadlo mohlo ukázat – teď, když se Jeden vrátil zpět do Lothlórienu.

Vzhledla k dlouhému schodišti, které do její zahrady vedlo. Sestupovala po něm dvojice elfů, jež napůl vedla a napůl nesla zbytek Družinky.

Galadriel mlčky vyčkala, než k ní dorazí. Pokusila se úsměvem zahnat chmury z jejich tváří, ale nepodařilo se jí to. Všichni již věděli, že je konec.

Položili Froda na měkkou zem, dávající pozor na ošklivou ránu, kterou utržil na temeni hlavy. Sam se posadil vedle svého bezvládného pána. V bezmocně zaťatých rukou svíral berlu, bez jejíž pomoci by se zpět nikdy nedostal, v očích měl prázdno.

Galadriel pokynula a unavení elfové odešli. Zrak Paní Lórienu se upřel na Sama. Hobit měl pocit, že ho konejší a utěšuje, ale na jeho zoufalství nebylo žádného léku.

„Zklamali jsme, Paní,“ vyhrkl po chvíli. „Glum přivedl skřety a naše čluny zasypaly šípy. Hned ten první zasáhl Aragorna! A pak přilétlo cosi strašlivého... Legolas po tom vystřelil, ale minul. Roztrhalo to Boromira a Gimliho... Pipina a Smíška zavezl proud do peřejí, ale mne a Froda zachránil Legolas. Vrhł se za námi a přitáhl nás ke břehu. Zůstal tam, aby kryl náš útek.

Nevěděli jsme, kam jít. Frodo chtěl pokračovat, ale Glum si nás zase našel. Zápasil s Frodem o Prsten. Než jsem se stačil

vzpamatovat, rozbil mu hlavu o kámen. V tu chvíli mě popadla taková zlost...

Zabil jsem ho. Skoro mi prokousl nohu, ale už to znova nezkusí. Nikdy!“

Galadriel viděla v jeho mysli ránu, kterou ani čas nezacelí. Sklonila hlavu a snažila se zahnat myšlenky na budoucnost. V očích se jí leskly slzy.

Sam se na ni dlouho díval. Srdce mu přetévalo smutkem, avšak pochopil, že hoře Paní Galadriel je stonásobně větší. Toužil něco říci, nějak ji utěšit, ale nedokázal nalézt ta správná slova. Vše bylo ztraceno. Naděje se zpět přivolat nedala.

Složil hlavu do dlaní. Vzápětí vyčerpáním usnul.

Měsíc putoval po nebi a co chvíli se schovával za mraky, jako by své stříbro nechtěl pošpinit temnotou pohlcující Středozem. Noc nebyla příliš chladná, ale Galadrielina duše mrzla.

Tak ji našel Saruman.

Majestátně sestoupil po schodech v doprovodu pěti elfů. Dívali se na něj uctivě a oddaně, toužili po každém střípku moudrosti, který jim ještě sdělí.

„Děkuji vám,“ propustil je čaroděj s blahovolným gestem. „Vaše společnost byla povznášející, drazí elfové. Nyní mne však se svou Paní ponechejte o samotě. Musím s ní hovořit o nanejvýš závažných záležitostech.“

Jeho zpěvavý hlas hladil a elfové zcela propadli kouzlu, které nad nimi rozprostřel. Poslušně se otočili a odešli. Byli rádi, že mohli tak nesporně mocného a moudrého muže přivést od hranic Lórienu až sem. Nepochybovali, že pro Paní právě vykonali důležitou a neocenitelnou službu.

Galadriel měla pocit, že se potácí v hrůzném snu a nemůže se probudit. Věděla o Sarumanovi již od chvíle, kdy do jejího lesa vkročil. Přesto ho nechala přijít až sem. Doutnala v ní slabá naděje, či možná jen zbožné přání – snad přichází pomoci...

Ztěžka zvedla hlavu. Nemohla přehlédnout lačný pohled, který čaroděj upřel na hobity a nestihl ho skrýt. Naděje se rozplynula jako dým ve větru. Vystřídala ji hrůza a zoufalství.

Galadriel se přesto opanovala. „Proč jsi přišel, Istari? Tvá moudrost je jistě potřebná jinde než v Lórienu.“

„Má moudrost mne neomylně vedla sem, ó Galadriel,“ zaševelil čaroděj medově. „A pohled na tato dvě ubohá stvoření potvrzuje mé nejčernější obavy. Plány Rady selhaly, není-liž pravda? Je tedy načase, abychom se vydali jinou cestou.“

Z jeho slov prýštila jistota, která Galadriel chyběla. Paní Lórienu se k ní upnula jako k poslední záchraně, brala si ztracenou sílu z její neochvějnosti. Náhle nechápala, proč svému návštěvníkovi nevěřila. Proč ho k sobě nepozvala již dříve? Proč dopustila tolik omylů, proč nechala Družinku odejít vstříc jasné zkáze? Vše mohlo být jinak...

Saruman se spokojeně usmíval. „Ještě není pozdě, má drahá. Vše se dá napravit. Spojíme své síly. Ty a já dokážeme učinit všemu zlému přítrž. Přineseme světu řád.“

Galadriel byla tou vidinou okouzlena. Na okamžik měla před očima Lórien v největším rozkvětu, překypující bujností a štěstím. Zachtělo se jí vyskočit a radostně Sarumana obejmout – takovou náhle pocítila radost.

Bylo to však jen na okamžik. Vidina se rozplynula a smutek se vrátil. Galadriel potřásla hlavou: „Mýlíš se, Curuníre. Tento svět spěje ke svému konci. Gandalf by ti...“

„Gandalf!“ vyprskl Saruman s odporem a přetvářka z něho spadla. „Gandalf je hlupák! Zničit naši jedinou zbraň, takový nápad mohla stvořit jen chorá mysl!“

Elfí paní procítila z kouzla jeho čarovného hlasu. S hrůzou si uvědomila, jak blízko k porážce ji Saruman dotlačil. Do spanilé tváře jí pronikl hněv.

„Poutníkova mysl byla zcela zdravá, Curuníre, ale o tu tvou se bojím! Věnoval ses studiu Prstenu příliš zaslepeně. Uškodilo ti to...“

„Otevřelo mi to oči, má překrásná paní!“

Sarumanův vzteklý výkřik probudil Sama. Hobit vyděšeně vzhlédl. Uviděl bělostnou Galadriel a shrbeného starce, v jehož tváři se usídlil výraz nesmírného chtíce. Dědek vykřikl odporně skřehotavým hlasem cosi nesrozumitelného. Ohnal se holí a srazil Galadriel k zemi. Překročil ji a ze záhybů pláště vytáhl dýku.

Sam pochopil. Chtěl vyskočit na nohy a vrhnout se svému pánovi na pomoc, ale zraněná noha ho neunesla. Svalil se zpět na zem.

Čarodějova dýka se zabořila do Frodovy hrudi až po jílec. Stařec hmátl po řetízku, na němž Jeden visel, a zmocnil se jej rázným trhnutím.

Sam nepřičetně vykřikl a vrhl se čarodějovi po kotnících. Porazil ho na zem. Prsten sklouzl z řetízku a spadl do trávy. Sam po něm hmátl a odvalil se stranou.

Saruman zaječel zběsilou kletbu a vydrápal se na nohy. Hobita zachvátila panika. Skočil k bezvládné Galadriel a navlékl Jeden Prsten na její štíhlý ukazováček.

Galadriel zmizela.

Stařec ztuhl na místě. Jeho zlost se změnila v hrůzu. „Všechny jsi nás zabil... Ona mu nedokáže vzdorovat! Jedině já jsem mohl...“

Jeho strach Samovi vrátil zlost. „Ať jsi, kdo jsi, teď jsi skončil! Paní Galadriel použije Prsten dobře! Všechny zachrání!“ Jeho křik se změnil v temné vrčení: „Jenom tebe ne, vrahu, protože ty budeš mít co dělat se mnou!“ Tasil meč.

Čaroděj se trpce usmál: „Chceš mne zabít, mrňousku? Tak si pospěš. Ale kdybys měl alespoň trochu rozumu, zkusíš nejdřív zavraždit Galadriel – pokud se ještě neprobrala a zůstala ležet na stejném místě.“

„Ty...“ Sam skočil vpřed v bezhlavém útoku a mávl mečem. V cestě mu však zničehonic stanula bělostná, téměř přízračná postava.

„Žádné další zabíjení v srdci Lothlórienu!“ vzkřikla Galadriel. Její hlas zastavil hobitovu zášť jako by voda udusila jiskru. „Froda ti to nevrátí! Nešpiň si ruce krví zrádce.“

Saruman se ušklíbl. „Jen se nepřetvařuj, ty bílá couro! Zastavilas ho jen proto, aby sis to potěšení mohla vychutnat sama!“

Galadrielin obličej zbledl ještě víc. „Táhni z mého lesa, vrahu! Přísahám, že jestli za úsvitu nebudeš za jeho hranicemi, smrt tě nemine!“

Stařec se ještě jednou zasmál a pak se obrátil k odchodu. V tu chvíli na palouk seběhl Celeborn a několik ozbrojených elfů. „Co se to...“ Zrak mu padl na Froda. Oči mu zablýskaly strašlivým hněvem. Ukázal na Sarumana: „Chopte se...“

„Ne,“ zarazila ho Galadriel. „Není nám již nebezpečný. V Lothlórienu již nikdy nepoteče krev!“

Čaroděj se zastavil. Obrátil se zpět a jeho smích se rozlehl zahradou. „Proč to pořád opakuješ, Galadriel? Koho se snažíš klamat, svého manžela nebo sebe? Celeborne, jsi připraven stát se pohůnkem Temné Královny?“

Pán elfů se zapotácel. „Co to říká?“

Galadriel se pod tíhou jeho upřeného pohledu shrbila. „Byl mi předán Jeden, manželi. Nemohla jsem tomu zabránit.“

Celeborn sklonil hlavu. Pohybem ruky odeslal elfi bojovníky pryč. „Sejmi ho, Galadriel. Dej ho tomuto hobitovi. Pošleme ho s našimi nejlepšími stopaři zkusit štěstí znovu.“

Paní Lórienu usedla na kámen nad Zrcadlem a skryla obličej do dlaní. „Ty víš, že nemohu! Nepřítel o mně již ví a zaútočí vší silou! Už ho nemůžeme oklamat. Pokud Prsten pošlu pryč, naše země zemře. To nemohu dopustit!“

Saruman vědoucně pokýval hlavou a odkráčel pryč.

Celeborn dlouho mlčky stál. Poté Galadriel políbil, rozvázně vytáhl dýku a probodl si srdce. Krev potřísnila hladinu nádržky.

Sam objímal tělo svého mrtvého přítele.

Galadriel přejela rukou nad rudou hladinou. Dívala se na ni skrze nekončící závoj slz.

Ukázal se jí Saruman, trhaný na kusy rozzuřenými Lothlórienskými stromy.

Hladina se zavlnila.

Strašlivý temný stín na okřídleném děsu se řtil k jejímu lesu, následovaný devíti černými přízraky.

Nebála se ho.

Gandalf, Elrond a ostatní moudří mrtví či zlomení. – Lidská království ničící se navzájem ve strašlivých válkách. – Pastýři stromů marně bojující s rozběsněnými huory. – Mrtví bloudící světem, připraveni o věčný spánek. – Poslední hobití rodina skrývající se před skřetími nájezdníky. –

Elfové pijící krev poražených nepřátel.

A ona sama, v oděvu z vybělených lebek a kůstek malých dětí, létá nad tím vším na černožlatém drakovi, jehož křídla se

rozprostírají po rozbouřeném nebi a vrhají temný stín na celou Středozem.

Vzhledla ke hvězdám a mlčky vyčetla osudu jeho krutost. Poté proměnila první ze Zrcadlových vidin ve skutečnost. Sarumanův bolestný řev se rozlehl celým lesem.

Bylo jí do pláče, ale musela se smát.